

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoPr/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	8124202964
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8124202964.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská autobusová doprava Poprad, akciová spoločnosť, Poprad, Wolkerova 466, IČO: 36 479 560, zastúpenej advokátskou kanceláriou MAPLE & FISH s.r.o., Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Žižkova 22B, IČO: 36 718 432, proti žalovanej Mgr. E. P. G., narodenej XX. E. XXXX, H., F. J. L. X/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Miloš Čičmanec s. r. o., Poprad, Petra Jilemnického 5778/43, IČO: 53 530 926, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29Cpr/4/2024, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 27. augusta 2024 sp. zn. 17CoPr/3/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením z 22. apríla 2024 č. k. 29Cpr/4/2024-80 rozhodol, že žalovaná je povinná strpieť (zniest) nevyplatenie odstupného v rozsahu podľa článku II. bodu 5. zmluvy o individuálnej mzde zo dňa 13. 07. 2023 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovanou a to až do právoplatného rozhodnutia súdu o žalobe zo dňa 04. 04. 2024, ktorou sa žalobkyňa domáha určenia, že práva a povinnosti vyplývajúce zo zmien pracovnej zmluvy zo dňa 01. 01. 2018 uskutočnených prostredníctvom dohody o zmene pracovnej zmluvy č. 1 zo dňa 30. 04. 2019; dodatku k pracovnej zmluve č. 2 zo dňa 02. 01. 2020; zmluvy o mzdových podmienkach zo dňa 01. 01. 2020; dodatku k zmluve o mzdových podmienkach zo dňa 01. 01. 2020 č. 1 zo dňa 01. 07. 2021; dodatku č. 3 k pracovnej zmluve zo dňa 31. 03. 2023; dodatku č. 3 k pracovnej zmluve zo dňa 13. 07. 2023; a zmluvy o individuálnej mzde zo dňa 13. 07. 2023 medzi žalobkyňou a žalovanou tu nie sú (neexistujú) vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Cpr/4/2024 (I. výrok) a priznal žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (II. výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa návrhom doručeným súdu dňa 04. 04. 2024 domáhala uloženia povinnosti žalovanej strpieť nevyplatenie odstupného v rozsahu podľa článku II. bodu 5 zmluvy o individuálnej mzde zo dňa 13. 07. 2023 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovanou a to až do právoplatného rozhodnutia súdu o žalobe zo dňa 04. 04. 2023 (správne 04. 04. 2024), ktorou sa žalobkyňa domáha určenia, že práva a povinnosti vyplývajúce zo zmien pracovnej

zmluvy zo dňa 01. 01. 2018 uskutočnených prostredníctvom dohody o zmene pracovnej zmluvy č. 1 zo dňa 30. 04. 2019; dodatku k pracovnej zmluve č. 2 zo dňa 02. 01. 2020; zmluvy o mzdových podmienkach zo dňa 01. 01. 2020; dodatku k zmluve o mzdových podmienkach zo dňa 01. 01. 2020 č. 1 zo dňa 01. 07. 2021; dodatku č. 3 k pracovnej zmluve zo dňa 31. 03. 2023; dodatku č. 3 k pracovnej zmluve zo dňa 13. 07. 2023 a zmluvy o individuálnej mzde zo dňa 13. 07. 2023 medzi žalobkyňou a žalovanou tu nie sú (neexistujú). Žalobkyňa potrebu neodkladnej úpravy pomerov strán sporu odôvodnila tým, že bez nariadenia neodkladného opatrenia do právoplatného skončenia konania o určenie existencie, respektíve neexistencie práv zo zmlúv špecifikovaných v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, hrozí žalobkyni vo verejnoprávnej rovine škoda titulom vyplatenia odstupného žalovanej v sume presahujúcej 120.000 eur, avšak v prípade, ak by odstupné nevyplatila, opätovne sa vystavuje riziku trestného stíhania pre skutok vykazujúci znaky zločinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 124 ods. 1 a ods. 3 Trestného zákona. Súd prvej inštancie uviedol, že za stavu, kedy je sporné, či na strane žalobkyne je alebo nie je povinnosť vyplatiť žalovanej odstupné na základe pracovných zmlúv, jej dodatkov a zmien, zmluvy o mzdových podmienkach a jej dodatkov a zmluvy o individuálnej mzde tak, ako sú špecifikované v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, bolo dôvodné v záujme predídania vážnej ujmy žalobkyni neodkladným opatrením uložiť žalovanej povinnosť strpieť nevyplatenie odstupného až do doby právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej. Bez neodkladnej úpravy pomerov strán sporu by žalobkyni hrozila vážna ujma na jej subjektívnych právach. Ak by domnelý nárok žalovanej na odstupné vyplatila, hrozila by jej škoda veľkého rozsahu nad sumu 120.000 eur a v prípade, ak by odstupné nevyplatila, opätovne by bola vystavená riziku trestného stíhania pre skutok vykazujúci znaky zločinu nevyplatenia mzdy a odstupného. Dodal, že povinnosť uložená žalovanej je daná iba neodkladným opatrením, pre ktoré je charakteristická jeho dočasnosť do právoplatného skončenia vo veci samej a nerieši definitívne vzťahy medzi stranami sporu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel uložením povinnosti žalovanej strpieť nevyplatenie odstupného v rozsahu podľa článku II. bodu 5. zmluvy o individuálnej mzde zo dňa 13. 07. 2023 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovanou a to až do právoplatného rozhodnutia súdu o žalobe zo dňa 04. 04. 2024, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Cpr/4/2024. Vo veci aplikoval § 324, § 325 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. d), § 326, § 328 a § 329 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

1.2. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni voči neúspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej uznesením z 27. augusta 2024 sp. zn. 17CoPr/3/2024 uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté v lehote 60 dní po právoplatnosti tohto uznesenia prvoinštančným súdom.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že z obsahu spisu vyplýva, že nároky žalovanej na odstupné po ukončení pracovného pomeru k 31. 12. 2023 vzhľadom na podanú žalobu žalobkyňou už dňa 04. 04. 2023 (žaloba bola podaná až 04. 04. 2024, pozn. odvolacieho súdu) sú predmetom v civilnom sporovom konaní. Preto nemôže byť daná zodpovednosť žalobkyne za trestný čin podľa § 214 Trestného zákona. Poukázal na to, že jedným z obligatórnych znakov danej skutkovej podstaty je subjekt trestného činu, ktorým nikdy nemôže byť navrhovateľ (spoločnosť), len štatutárny orgán alebo prokurista, alebo živnostník, ako to vyplýva zo skutkovej podstaty ustanovenej v § 214 ods. 1 Trestného zákona. Preto tvrdená obava z neistoty, ak neodkladné opatrenie súd nenariadi, nie je daná. Nevyhnutnosť nariadenia neodkladného opatrenia nevyplývala ani z prípadného rizika vzniku trestnej zodpovednosti s tým, že o trestnej zodpovednosti nerozhoduje súd v civilnom sporovom konaní, ale rozhoduje o nej príslušný orgán v rámci trestného konania alebo priestupkového konania. O úpravu pomerov podľa § 325 CSP nie je možné žiadať spätne, ale len do budúcnosti, teda, ak už došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podľa § 214 ods. 1, 3 Trestného zákona. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalovaná mala ukončiť pracovnoprávny vzťah u žalobkyne dňa 31. 12. 2023, odstupné jej malo byť vyplatené v najbližšom výplatnom termíne, t. j. do 16. 1. 2024 a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol podaný 04. 04. 2024. Neodkladným opatrením súd nemôže

obmedziť činnosť verejných orgánov pre prípad, že sa zistí spáchanie trestného činu. V čase vydania uznesenia prvoinštančného súdu neodkladné opatrenie neriešilo dokonanie trestného činu žalobkyňou, pokiaľ takto žalobkyňa svoj návrh koncipovala a nevyvinilo ju na obdobie trvania neodkladného opatrenia, resp. rozhodnutia o skôr podanej žalobe zo zodpovednosti za skutok, ktorý v civilnom sporovom konaní nie je oprávnený súd riešiť. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaná sa snaží vymôcť svoj nárok, ktorý je aktuálne sporný. Uvedené tvrdenia osvedčené žalobkyňou neboli a nebolo preto dôvodné domnievať sa, že žalovaná vykonáva všetky úkony proti žalobkyni mimo sporového civilného konania vo veci samej. Jej konanie nie je ani pravdepodobné a nebolo zrejme ani v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia. Z uvedeného vyplynulo, že žalobkyňa dôvodnosť nariadenia neodkladného opatrenia nepreukázala, svoj nárok ani len neosvedčila, a preto dôvod na vydanie neodkladného opatrenia nebol daný. Preto odvolací súd uznesenie prvoinštančného súdu podľa § 388 CSP zmenil a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

2.2. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP a priznal úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia prvoinštančným súdom podľa § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP. Podstatou dovolania bola námietka, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, nezrozumiteľné a prekvapivé. Dovolateľka namietala, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie bez toho, aby sa vysporiadal s podstatnou časťou argumentácie žalobkyne obsiahnutej v rámci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a repliky žalobkyne z 27. 06. 2024, čím založil nepreskúmateľnosť a prekvapivosť napadnutého uznesenia. Súčasne vnútorne protirečivo pristúpil k ustáleniu skutkovo a právne relevantných otázok, ktoré mali podstatný význam pre posúdenie podmienok vydania neodkladného opatrenia. Z obsahu napadnutého uznesenia nevyplyvajú žiadne konkrétne a vyčerpávajúce dôvody, pre ktoré sa odvolací súd nezaoberal podstatnou časťou argumentácie žalobkyne týkajúcej sa existencie potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami, ktorá v sebe neobsahovala výlučne potenciálne riziko trestného stíhania žalobkyne (resp. jej štatutárneho orgánu), ale aj riziko vzniku majetkovej škody v rozsahu presahujúcom 120.000 eur. Právne závery odvolacieho súdu zjavne nekorešpondujú so zisteným (hodnoverne osvedčeným) skutkovým stavom veci a súčasne tieto nereflektujú súvisiace skutkové okolnosti. Zo záverov odvolacieho súdu nevyplyva, ako sa vysporiadal s praxou vyšších súdnych autorít týkajúcou sa vzájomného vzťahu medzi žalobou na plnenie a určovacou žalobou, o ktorej prebieha konanie sp. zn. 8Cpr/4/2024. Napadnuté uznesenie považuje za prekvapivé, keďže právny záver odvolacieho súdu o neexistencii hrozby peňažnej ujmy na strane žalobkyne v prípade iniciovania konania o zaplatenie sumy zodpovedajúcej nároku žalovanej na odstupné z domnelého pracovného pomeru medzi stranami nebolo možné s ohľadom na zistený skutkový stav veci, ako aj ďalšie súvisiace skutkové okolnosti predvídať. Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovanej vyňal časť argumentácie žalobkyne a túto zmenil do takého významu, ktorý žalobkyňa nikdy netvrdila a následne tento pretvorený výňatok jej argumentácie odmietol. Ďalej v rozpore s vlastným právnym názorom prekročil rozsah svojej prieskumnej právomoci, keď protirečivo tvrdil, že nedisponuje dostatkom právomoci ustaľovať otázky patriace do trestnoprávnej roviny a súčasne zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia na základe výsledkov právneho posúdenia otázok vyhradených prieskumu a dokazovaniu uskutočňovanom výlučne v trestnom konaní. Odvolací súd tiež neuviedol, na podklade ktorého uplatneného odvolacieho dôvodu pristúpil k zmene uznesenia súdu prvej inštancie (iba uzavrel, že žalobkyňa nesplňa podmienky trestnej zodpovednosti podľa § 214 ods. 1 TZ, a to napriek tomu, že sám diskvalifikuje z vlastnej právomoci možnosť preskúmať jednotlivé aspekty trestnej zodpovednosti žalobkyne). Žalovaná v odvolaní nesubsumovala svoju argumentáciu a skutkové tvrdenia pod jednotlivé odvolacie dôvody, pričom zmatečnosť a nekonkrétnosť odvolacej argumentácie žalovanej znemožňovala dovolateľke účinne argumentovať v konaní o odvolaní.

3.1. Vzhľadom na uvedené dovolateľka navrhla, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal jej voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %. Zároveň navrhla, aby dovolací súd odložil právoplatnosť napadnutého uznesenia podľa § 444 ods. 2 CSP. S poukazom na skutkové okolnosti prejednávanej veci má za to, že bez vydania

takéhoto rozhodnutia by došlo k podstatnému zhoršeniu procesného aj hmotnoprávneho postavenia dovolateľky, keďže zrušením uznesenia odvolacieho súdu by mohol byť (resp. je vysoko pravdepodobné, že bude) zmarený účel konania vo veci samej vedeného pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 8Cpr/4/2024 a súčasne hrozí aj porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu spoločne so základným právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. V prípade uplatnenia domnelého nároku žalovanej na zaplatenie sumy 120.000 eur z titulu poskytnutia odstúpného by mohlo dôjsť k faktickej konzumpcii konania vo veci samej (t. j. konania o určenie, že práva a povinnosti vyplývajúce zo zmien pracovnej zmluvy žalovanej tu nie sú).

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP, resp. zamietnuť ako nedôvodné podľa § 448 CSP. S tvrdeniami žalobkyne uvedenými v dovolaní nesúhlasila a uviedla, že v prevažnej väčšine ide len o subjektívne hodnotenia činnosti odvolacieho súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za dostatočné a jednoznačné. Žalobkyňa stavia súd do pozície, kedy žiada, aby ten prostredníctvom neodkladného opatrenia bránil žalovanej uplatňovať jej práva, čo je v príkrom rozpore so zásadou práva na spravodlivý proces. Mala za to, že neboli naplnené predpoklady na vydanie neodkladného opatrenia a žalobkyňa nepreukázala žiadnu dôvodnú obavu či dôvodnosť zmarenia exekúcie, ale najmä neodkladné opatrenie, ktorého obsahom je povinnosť strpieť, dožadovať sa súdnej ochrany je neprípustné a nevykonateľné.

5. Dovolaateľka vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej reagovala na jednotlivé tvrdenia žalovanej a zotrvala na podanom dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolaací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie odvolacieho súdu vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolaateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a) až f) CSP. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným a spoločným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 CSP, dovolací súd prednostne skúma, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti v dovolaní tvrdenej procesnej vady v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristúpi dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Z uvedeného je zrejmé, že ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k namietanej procesnej vade došlo alebo nie.

10. Z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (napr. R 21/2018) vyplýva, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ktoré spĺňa kritérium prípustnosti dovolania „vo veci samej“ a ktorým sa „konanie končí“ v zmysle § 420 CSP, je také, ktoré konzumuje vec samu. Jedná sa o prípady, kedy rozhodnutie o

neodkladnom opatrení je iniciované a vydané ešte pred konaním vo veci samej a zároveň, na ktoré už nebude nadväzovať konanie vo veci samej. Ide teda o rozhodnutia, u ktorých sa nepredpokladá, že budú po ich vydaní dotknuté meritórnym rozhodnutím vydaným v súvisiacej veci. Rozhodnutia, ktoré nekonzumujú vec samu sú najmä tie, ktoré sú vydané v priebehu súvisiaceho konania vo veci samej.

11. V posudzovanom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Dovolací súd preto skúmal, či napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Dospel k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je daná, nakoľko sa nejedná o takýto typ rozhodnutia odvolacieho súdu. Už zo samotného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala uloženia povinnosti žalovanej strpieť (zniest) nevyplatenie odstupného v rozsahu podľa článku II. bodu 5 zmluvy o individuálnej mzde zo dňa 13. 07. 2023 uzatvorenej medzi stranami sporu, a to až do právoplatného rozhodnutia súdu o žalobe zo dňa 04. 04. 2023 (správne má byť 04. 04. 2024, pozn.), ktorou sa žalobkyňa domáha určenia, že práva a povinnosti vyplývajúce zo zmien pracovnej zmluvy zo dňa 01. 01. 2018 uskutočnených prostredníctvom dohody o zmene pracovnej zmluvy č. 1 zo dňa 30. 04. 2019; dodatku k pracovnej zmluve č. 2 zo dňa 02. 01. 2020; zmluvy o mzdových podmienkach zo dňa 01. 01. 2020; dodatku k zmluve o mzdových podmienkach zo dňa 01. 01. 2020 č. 1 zo dňa 01. 07. 2021; dodatku č. 3 k pracovnej zmluve zo dňa 31. 03. 2023; dodatku č. 3 k pracovnej zmluve zo dňa 13. 07. 2023 a zmluvy o individuálnej mzde zo dňa 13. 07. 2023 medzi žalobkyňou a žalovanou tu nie sú (neexistujú). Súčasne s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia zo 04. 04. 2024 podala žalobkyňa na súd prvej intencie v rovnaký deň (t. j. 04. 04. 2024) aj žalobu vo veci samej. Súd prvej inštancie uznesením z 22. apríla 2024 č. k. 29Cpr/4/2024-80 návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel a neodkladným opatrením uložil žalovanej povinnosť strpieť nevyplatenie odstupného až do doby právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej (sp. zn. 8Cpr/4/2024), t. j. išlo o dočasnú úpravu pomerov strán na čas do právoplatného skončenia s vecou bezprostredne súvisiaceho konania. Odvolací súd dovolaním napadnutým uznesením, uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, avšak konanie vo veci samej vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Cpr/4/2024 pokračuje a rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tak nekonzumuje vec samu. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Až súdne rozhodnutie vydané v riadnom sporovom konaní na základe vykonaného dokazovania je tým, ktoré upravuje pomery strán končeným a meritórnym spôsobom.

12. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

13. Čo sa týka návrhu dovolateľky na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 444 ods. 2 CSP, najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov pre takéto rozhodnutie a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné uznesenie.

14. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd nerozhodoval, nakoľko o ňom rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.